

Interessant, això que ha passat a la ministra Chacón

Supose que saben de què parle. La ministra espanyola de Defensa va anar a Kosovë a dir que ells plegaven. Que, com que no reconeixen el dret dels d'autodeterminació dels kosovesos no tenia gens de sentit que les tropes espanyoles hi romangueren després de la independència. Així, doncs, dit i fet, i cap a casa tothom. Però resulta que la Casa Blanca s'ha sentit ofesa i el govern espanyol ha hagut de començar a explicar coses molt rares per mirar de desdir-se'n.

Supose que saben de què parle. La ministra espanyola de Defensa va anar a Kosovë a dir que ells plegaven. Que, com que no reconeixen el dret dels d'autodeterminació dels kosovesos no tenia gens de sentit que les tropes espanyoles hi romangueren després de la independència. Així, doncs, dit i fet, i cap a casa tothom. Però resulta que la Casa Blanca s'ha sentit ofesa i el govern espanyol ha hagut de començar a explicar coses molt rares per mirar de desdir-se'n. Ahir ja deien que, de moment, ajornaven un any la retirada i que s'oferien a enviar tropes on fóra per compensar la pífia mentre la ministra Chacón callava, amagada en un clot. Avui el seu company d'afers exteriors diu que ell no en sabia res tampoc. I què té d'interessant això? Que la ministra sembla que ha descobert de sobte que el govern espanyol també té els seus límits, fins i tot en un afer tan especial per a ells com és el dret d'autodeterminació. O siga que no és tan senzill fer allò que et parega. La senyora Chacón fa anys que es prepara en la matèria. Quan alguns experts catalans anaven al Quebec a estudiar com anava això de fer referèndums d'autodeterminació, ella, catalana també, hi anava a estudiar exactament la contrària: com el Canadà aconseguia d'impedir la independència quebequesa. Fruit de la seua estada en quatre universitats canadenques i quebequeses va plasmar una especialització política contra el dret d'autodeterminació en alguns treballs de poca volada intel·lectual, però de calat polític, que van cridar l'atenció del partit. Seguidora política de Stéphane Dion, supose que es veu en un futur fent d'ell: convertida en la cap de govern espanyola d'origen català que té la raó de ser precisament en l'intent d'aplicar tots els mecanismes de l'estat per impedir la secessió dels seus compatriotes. Segurament per això ha capitanejat la posició dels socialistes espanyols contrària a reconèixer la independència de Kosovë (dins la Unió Europea compartida únicament per Eslovàquia, Grècia i Romania). I és segurament per això que es va pensar que podia anar-hi i retirar les tropes espanyoles a la valenta per donar més relleu encara a una posició que la UE troba ridícula i que li ha demanat repetides voltes que reconsiderare. Això era dijous. Aquell dia la ministra va dir que abans de l'estiu els 623 soldats espanyols apostats a Kosovë tornarien al seu país. Però divendres això ja no era clar. I ahir el Ministeri de Defensa espanyol parlava, matisant, de retirada progressiva i Zapatero no parava d'enviar senyals a la Casa Blanca donant entenenent que la senyora ministra no sabia què s'empatollava. Entre més detalls surrealistes, resulta que no va comunicar res a l'ambaixador espanyol als Estats Units ni al secretari de Defensa dels Estats Units. 'Deeply disappointed' amb Espanya, va dir quatre vegades, el portaveu de la Casa Blanca. I la Moncloa, corrents a arreglar el desastre, que arriba just quan Zapatero volia fer-se la foto amb Obama. Lliçó? En el món d'avui hi ha poques coses que pugues fer tu sol contra tots. Fins i tot si et dius Espanya i si el sentit de la teua vida política és d'oposar-te a l'autodeterminació. PD. No puc estar-me de traduir el fragment de la [conferència de premsa](#) del Departament d'Estat (el de Hillary Clinton). Més que res, perquè es puga apreciar el to del portaveu, que mai no parla així sense haver consultat abans com pot mostrar-se de dur, i també el dels periodistes, sobretot en la darrera pregunta. PREGUNTA. Cap comentari o reacció a la indicació d'Espanya de retirar les tropes del contingent de pau de Kosovë? MR. WOOD (portaveu del Departament d'Estat). Sí. Nosaltres ens sentim profundament decebuts per la decisió que ha pres Espanya. Recordem que l'any 1999 els aliats de l'OTAN vam acordar el principi 'junts hi entrem, junts n'eixirem'. Per tant, ens sorprèn aquesta decisió. I l'hem sabuda just abans que es fera pública. De nou, doncs, ens sentim profundament decebuts. PREGUNTA. Comparteix la visió espanyola que la missió ja és

acabada? MR. WOOD. De cap manera. De cap manera. PREGUNTA. Ha donat [Espanya] cap raó per a procedir així? MR. WOOD. S'hauria de demanar al govern d'Espanya que expliqui les raons de la seua decisió. Però, de nou, com ja he dit abans, ens sentim profundament decebut i no puc dir gran cosa més. PREGUNTA. Són gaire de fiar com a aliats [els espanyols], si ara se'n van de Kosovë, igual que se n'anaren de l'Irac després d'unes eleccions, si no recorde malament? MR. WOOD. Espanya és un soci nostre. Però aquesta decisió no ajuda gens a fer allò que provem de portar a terme a Kosovë. I ho lamentem. És una decisió que ha pres el govern espanyol, però, tot i així, ens en sentim profundament decebut.

23 març 2009

Una notícia de VilaWeb.com

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)